

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: Odborový svaz zdravotnictví a sociální péče ČR**, se sídlem Praha 3, Koněvova 54/1107, IČ 00225509, zast. Dr. JUDr. Miroslavem Zámeškou, advokátem se sídlem Praha 1, Na Příkopě 23, proti **žalovanému: Úřad průmyslového vlastnictví** se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 1057/2a, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 18.6.2010, zn.sp. : O-148423, č.j. O-148423/73562//2007/ÚPV,

t a k t o :

I . Žaloba se zamítá

I I . Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen žalovaný), kterým byl k rozkladu vlastníka napadené ochranné známky společnosti Mladá Fronta a.s., Mezi Vodami 1952/9, Praha 4, IČ: 49240315 (dále též vlastník předmětné OZ, Mladá fronta a.s. či přihlašovatel) proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále též Úřad) ze dne 5.11.2007 o prohlášení slovní ochranné známky č. 230282 ve znění „Lékařské noviny “ (dále též předmětná OZ) za neplatnou, na základě návrhu podaného žalobcem změněn postupem podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) výrok prvostupňového rozhodnutí tak, že: „Návrh na prohlášení slovní ochranné známky 230282 ve znění „Lékařské noviny “ za neplatnou se zamítá“.

Žalobce v podané žalobě nejprve obecně uvedl, že je žalované rozhodnutí nepřezkoumatelné z důvodu nesrozumitelnosti a nedostatku odůvodnění, skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy, resp. v nich nemá

oporu, došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, napadené rozhodnutí je rovněž nezákonné pro zásadně nesprávné právní posouzení věci ve vztahu k ust. § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o ochranných známkách).

Konkrétně žalobce tvrdil, že žalované rozhodnutí je nezákonné, neboť právní posouzení věci je nesprávné a působí až absurdně. Namítal, že jde o použití slova „lékařské „ na místo „zdravotnické“ je na první pohled zřejmé, že spíše než o snahu odlišit obě označení se jedná o snahu učinit přihlašované označení v co největší míře podobné (zaměnitelné) s označením „Zdravotnické noviny“. Rozhodně je nelze vykládat jako okolnost, z níž by bylo možno usuzovat na dobrou víru přihlašovatele při podání přihlášky předmětné ochranné známky. Přihláška tak nebyla podána tehdejšími přihlašovatelem-společností Strategie Praha spol. s r.o. (dále též společnost Strategie) v dobré víře, což zasáhlo do práv žalobce. Pokud by opravdu společnost Strategie měla snahu odlišit přihlašované označení od označení „Zdravotnické noviny“, mohla i při minimálním zapojení fantazie nepochybně zvolit takové označení, které by v tomto ohledu nevyvolávalo pochyby.

Dále žalobce poukázal na dlouhodobost užívání označení „Zdravotnické noviny“ před podáním přihlášky, protože je označením natolik silným a u relevantní veřejnosti natolik známým, že i mnohem vzdálenější podobnost označení jiného, než které tvoří přihlašovanou známku, by byla způsobilá vyvolat možnost záměny či alespoň představu o spojitosti (asociaci) s tímto označením. Pokud žalovaný opíral své závěry i o skutečnosti, které jsou mu známy z úřední činnosti s poukazem na řízení pod sp.zn. O-119255, pak mu musí být známy i skutečnosti, které tuto kvalitu (proslulost) označení „Zdravotnické noviny“ prokazují. I v samotném řízení byly doklady o dlouholetém užívání tohoto označení doloženy (např. kopie mimořádné přílohy „50. let Zdravotnických novin 1952-2002“). Stejně tak byly doloženy v mnoha řízeních, které žalobce u Úřadu v minulosti vedl či stále vede, zejména v řízení o zápisu ochranné známky „Zdravotnické noviny“ a „Lékařské listy“ pro žalobce jako vlastníka.

Podle žalobce bylo zejména smlouvou ze dne 22.11.1994 (dále jen smlouva) prokázáno, že si společnost Strategie jako přihlašovatel byla vědoma skutečnosti, že má žalobce práva k označení „Zdravotnické noviny“. Proč by jinak za účelem užití tohoto označení s žalobcem tuto smlouvu uzavírala a za užití tohoto označení žalobci platila sjednanou odměnu. Smlouvou bylo rovněž prokázáno, že úmyslem stran bylo nepřistoupit k podání přihlášky ochranné známky ve znění „Zdravotnické noviny“ do doby uzavření zvláštní smlouvy. Přestože smlouva výslovně zmiňuje pouze označení „Zdravotnické noviny“, bylo by proti jejímu smyslu a zřejmému účelu vykládat ji tak, že strany jsou naopak oprávněny podat přihlášku ochranné známky ve znění, které se sice částečně liší od označení „Zdravotnické noviny“, avšak v celkovém porovnání je mu podobné. U společnosti Strategie se tak jedná o snahu obejít smluvní ujednání.

Na nedobrou víru společnosti Strategie při podání přihlášky předmětné OZ je mimo jiné třeba usuzovat i z jejího předchozího či současného podání dalších přihlášek ochranných známek, které byly později k návrhu žalobce prohlášeny za neplatné z důvodu § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách, přičemž je nepochybné, že Úřadu byly tyto skutečnosti z úřední činnosti známy. Podle žalobce tak byla porušena zásada předvídatelnosti veřejné správy ve smyslu § 45 odst. 1 zákona o ochranných známkách ve spojení s § 2 odst. 4 správního řádu. K tomu žalobce poukázal na jiné přihlášky ochranných známek, které podle něj měly vztah k periodiku „Zdravotnické noviny“ a nebo byly stejně znějícímu označení „Zdravotnické listy“ velmi podobné a způsobilé vyvolat nebezpečí záměny. K tomu tvrdil, že společnost Strategie konala poté, kdy zjistila, že jí žalobce důvěřuje

a plnění jejího závazku nepodniknout kroky k podání přihlášek ochranných známek ve věstníku Úřadu pravidelně neověřuje. Na nedobrou víru společnosti Strategie proto třeba usuzovat i z kontextu těchto dalších podaných přihlášek ochranných známek.

Podle žalobce je skutečným důvodem podání přihlášky zaměnitelné ochranné známky „Lékařské noviny“ společností Strategie snaha využít dobrého jména označení „Zdravotnické noviny“ užívaného žalobcem při vydávání periodického tisku již desítky let a prostřednictvím jejího zápisu si vytvořit možnost jejího zpeněžení případným prodejem žalobci, který by dle očekávání neměl zájem na jejím současném užívání třetími osobami.

Žalobce dále namítal, že se žalovaný nezabýval jeho námitkou zápisné nezpůsobilosti přihlašovaného označení z důvodu nedostatku rozlišovací způsobilosti, uplatněnou v návrhu na prohlášení neplatnosti. K tomu poukázal na znění ust. § 32 odst. 1 ve spojení s § 4 písm. b) a § 2 odst. 1 písm. b) zákona č. 137/1995 Sb. o ochranných známkách účinného v době podání přihlášky předmětné OZ (dále jen dřívější zákon o ochranných známkách).

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný argumentoval obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí.

K tvrzené nedobré víře společnosti Strategie žalovaný uvedl, že je-li zkoumán důvod podle § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách, tedy otázka dobré víry, je předmětem zkoumání zaměnitelnost pouze v tom smyslu, zda je přihlašované označení/ ochranná známka sto zasáhnout do něčích, reálně existujících práv, a jak. Žalované rozhodnutí tedy zkoumalo, zda předmětná OZ zasáhla do práv žalobce za situace, kdy si účastníci smlouvy dohodli, že nebudou podávat přihlášku ochranné známky „Zdravotnické noviny“. K tomu žalovaný poukázal na obsah rejstříku ochranných známek, průběh správního řízení a rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ve věci sp.zn. 1As 3/2008, podle kterého vědomost přihlašovatele o již existujícím užívaném nebo zapsaném označení sama o sobě nestačí k aplikaci § 7 odst. 1 písm. k) jako důvodu zápisné nezpůsobilosti napadeného označení. K aplikaci institutu nedobré víry jako relativního důvodu zápisné nezpůsobilosti je nezbytné prokázat, že označení bylo přihlášeno za účelem získání určité výhody na straně přihlašovatele. To žalobce podle žalovaného neprokázal. Pouhá podobnost přihlášeného označení s označením, na jehož ochranu si účastníci smlouvy uložili prohibici, není naplněním skutkových okolností, za nichž by bylo možné aplikovat ust. § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách. Navrhovatel prohlášení neplatnosti musí vést důkaz, že se tak dělo za účelem získání nějaké výhody na jeho úkor. Takový důkaz žalobce nenabídl. K tomu žalovaný zmínil podání žalobce ze dne 23.11.2006 s tím, že důkaz o tom, že byl přihlašovatel ve zlé víře při podání přihlášky dne 3.11.1999 tak nebyl ani ke dni 23.11.2006 uveden, tj. nebylo doloženo, že touto přihláškou hodlal přihlašovatel získat jakoukoliv výhodu na úkor žalobce. Žalovaný označil tvrzení žalobce za čistou spekulaci.

Účelovým shledal žalovaný i tvrzení, že Úřad nepřihlédl k vžitosti označení „Zdravotnické noviny“ ani k okolnosti, že přihlašovatel mohl pro své výrobky a služby zvolit jiné označení, neboť Úřad nemá v pravomoci posuzovat přihlašovatelovi pohnutky či schopnosti vyhledat vhodné označení. Povinností Úřadu je odmítnout označení, které nespĺňuje podmínky zápisné způsobilosti, v opačném případě je jeho povinnost ochranu poskytnout. Z moci úřední může Úřad posoudit zjevný nedostatek dobré víry. Z důvodu námitek či uplatněného návrhu na zneplatnění ochranné známky může Úřad posuzovat důkazy, které mu účastníci tohoto řízení předloží. Z relevantních údajů nic nenasvědčuje, že by přihlašovatel byl veden úmyslem poškodit žalobce a to tím spíše, že již v roce 2001 zanikl.

K úsudku na neexistenci dobré víry z podání jiných přihlášek, které byly dílem přihlášeny v roce 1997 a dílem v roce 1999, a které jsou ke dni podání písemného vyjádření k žalobě žalovaným vesměs neplatné, žalovaný uvedl, že pokud bylo jednání přihlašovatele při podávání předmětné ochranné známky jednáním nedobré víry ve smyslu § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách je na žalobci, aby předložil důkaz o splnění kumulativních podmínek, jimiž je vyslovení zápisné nezpůsobilosti podmíněno. Argumentace porušení zásady předvídatelnosti rozhodnutí s odkazem na jiné známky v žalobě uvedené je nekorektní. Tyto ochranné známky sice byly prohlášeny neplatnými ve smyslu § 32 odst. 3 ve spojitosti s § 7 odst. 1 písm. k) citovaného zákona, ale bylo tomu tak proto, že tyto známky buď přímo obsahovaly slova „Zdravotnické noviny“ nebo známka obsahovala logo ZDN užívané spolu s označením „Zdravotnické noviny“.

Poukaz na nedostatek rozlišovací způsobilosti, uvedený v žalobě, v návrhu na prohlášení neplatnosti žalobce pouze zmínil, aniž by o tom vedl jakoukoliv argumentaci, přičemž v petitu žádal neplatnost z důvodu nedobré víry přihlašovatele. Rozklad, v němž by namítl nedostatečnost rozhodnutí, nepodal. Proto bylo prvostupňového rozhodnutí přezkoumáno podle § 89 odst. 2 správního řádu v rozsahu námitek v rozkladu uvedených. Je-li v řízení zahájeném na návrh na prohlášení neplatnosti ochranné známky podle § 32 odst. 3 citovaného zákona kvalifikovaně o návrhu rozhodnuto, nelze vést žalobu, že žalovaný měl nad rámec návrhu ještě provést řízení z moci úřední, v němž by zkoumal, zda zápisu nebránily jiné-absolutní důvody zápisné nezpůsobilosti.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.

Při ústním jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích.

K návrhu žalobce soud provedl důkaz rozhodnutím žalovaného ze dne 15.2.2007 ve věci sp.zn. O-119256, ze kterého soud zjistil, že žalovaný ve věci rozkladu žalobce proti rozhodnutí Úřadu o zamítnutí návrhu na prohlášení slovní ochranné známky č. 212559 ve znění „ Lékařské listy“ v grafickém provedení za neplatnou změnil prvoinstanční rozhodnutí tak, že „Ochranná známka č. 212559 ve znění „Lékařské listy“ se podle ust. § 32 odst. 3 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů, prohlašuje za neplatnou“. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí je zřejmé, že podle žalovaného z článku VII. smlouvy jasně vyplývá, že se Mladá Fronta a.s., jako přihlašovatel ochranné známky, před podáním její přihlášky zavázal, že nepodá přihlášku ochranné známky ve znění „Zdravotnické noviny“, ani k tomu nepodnikne žádné kroky, a to až do dne podepsání zvláštní smlouvy podle zákona č. 174/1988 Sb., o ochranných známkách, ve znění novel, která podle tvrzení Odborové svazu zdravotnictví a sociální péče ČR nikdy nebyla uzavřena. Z článku I. smlouvy je pak patrné, že se tento závazek vztahuje nejen na název „Zdravotnické noviny“, ale také na grafické logo tohoto typu i grafickou úpravu tohoto periodika. Vzhledem ke skutečnosti, že podoba grafického loga, ani grafická úprava periodika nejsou nijak specifikovány, je nutno tento závazek vztáhnout na všechny možné podoby loga i všechny možné grafické úpravy periodika. Proto se žalovaný neztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně, že se předložená smlouva a v ní sjednaná ujednání, omezující přihlášení ochranné známky, nevztahují na označení „Lékařské listy“ v grafickém provedení, které tvoří napadenou ochrannou známku. Proto na základě smlouvy nelze dovodit, že by přihláška slovní ochranné známky „Lékařské listy“ v grafickém provedení nebyla přihlašovatelem podána v dobré víře ani nelze usoudit na to, že by touto přihláškou, resp. ochrannou známkou, byla dotčena práva navrhovatelů. Naopak z článku VII. smlouvy je zřejmé, že až do dne podepsání zmíněné zvláštní smlouvy nebyla žádná ze smluvních stran oprávněna podat přihlášku ochranné známky vztahující se k periodiku s názvem „Zdravotnické noviny“. Bez ohledu na skutečnost, že žádná zvláštní smlouva nebyla nikdy uzavřena, nebyl tedy přihlašovatel oprávněn podat přihlášku ochranné známky ve znění „Zdravotnické noviny“, ale ani přihlášku napadené

ochranné známky, neboť jak prokazují doklady č. 6, 8, 9, 10 a 12, předložené odborovým svazem v průběhu správního řízení, označení „Lékařské listy“, tvořící napadenou ochrannou známku, resp. označení „Lékařské listy“, bylo užíváno jako název přílohy periodika „Zdravotnické noviny“. Dále žalovaný shledal, že je v článku I. smlouvy uvedeno, že poskytovatelé, tj. i oba navrhovatelé, jsou dosavadními vydavateli periodika s názvem „Zdravotnické noviny“. Je proto zřejmé, že podáním přihlášky napadené ochranné známky byla dotčena starší práva obou navrhovatelů k označení „Zdravotnické noviny“. Žalovaný tedy na rozdíl od prvostupňového orgánu dospěl k závěru, že navrhovatelé prokázali, že přihláška předmětné ochranné známky nebyla podána v dobré víře a vlastník napadené ochranné známky neprokázal, že by on, resp. jeho právní předchůdce, měl souhlas navrhovatelů k podání přihlášky předmětné ochranné známky. Proto návrh na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou podle § 32 odst. 3 s odkazem na § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách shledal žalovaný oprávněným.

Další důkazy navržené žalobcem soud neprováděl, neboť skutkový stav považoval za zjištěný a pro posouzení právní otázky bylo provedení těchto dalších důkazů nadbytečné.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonností, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ust. § 32 odst. 3 zákona o ochranných známkách v rozhodném znění Úřad prohlásí ochrannou známku za neplatnou rovněž v řízení zahájeném na návrh osoby uvedené v § 7 a z důvodů v tomto ustanovení uvedených.

Podle ust. § 34 odst. 1 téhož zákona návrh na zrušení ochranné známky nebo prohlášení ochranné známky za neplatnou se podává písemně a musí být odůvodněn a doložen důkazy. Považuje se za podaný až po zaplacení správního poplatku podle zvláštního právního předpisu.

Podle ust. § 7 odst. 1 písm. k) téhož zákona přihlašované označení se nezapíše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu (dále jen "námítky") tím, kdo je dotčen ve svých právech přihláškou, která nebyla podána v dobré víře.

Podle ust. § 45 odst. 1 téhož zákona nestanoví-li tento zákon jinak, platí pro řízení o ochranných známkách správní řád, s výjimkou ustanovení o ověřování plných mocí pro neurčitý počet řízení, o ověřování úředních razítek a podpisů na veřejných listinách vydaných orgány cizích států, o přerušení řízení, o lhůtách pro vydání rozhodnutí, o ochraně proti nečinnosti, dále z ustanovení o zvláštnostech řízení o rozkladu ustanovení o složení rozkladové komise a o možném způsobu ukončení řízení o rozkladu a ustanovení o zákazu změny napadeného rozhodnutí z důvodu ztráty možnosti odvolat se.

Podle ust. § 52 odst. 1 téhož zákona ochranné známky zapsané podle dřívějších právních předpisů zůstávají v platnosti. Je-li podán návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou z důvodu jejího zápisu v rozporu se zákonem, posuzuje se zápisná způsobilost ochranné známky podle zákona platného v době zápisu ochranné známky do rejstříku.

Ochranná známka však nebude prohlášena za neplatnou, je-li její zápis v souladu s tímto zákonem.

Podle ust. § 2 odst. 4 téhož zákona správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Podstatou sporu je posouzení zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí, kterým žalovaný oproti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí odlišně posoudil naplnění ust. § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách. Soud tuto námitku nepovažuje za způsobitou vést ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pro jeho nezákonnost z důvodů uvedených níže. Při posouzení soud vyšel z judikatury NSS, který ve shora zmíněném rozsudku ze dne 30.4.2008, č.j. 1As 3/2008-195 uvedl, že v případech zmiňovaných zákonem o ochranných známkách, je nutno vycházet z psychologického konceptu dobré víry, tj. z nevědomosti přihlašovatele o určitých okolnostech, a přisvědčil závěrům civilních soudů, podle nichž dobrá víra jako vnitřní psychický stav (přesvědčení), není předmětem dokazování a usuzuje se na ní pouze z vnějších okolností. Samotná vědomost přihlašovatele o existenci ochranné známky (práva k označení) není podle NSS dostatečným důvodem pro prohlášení ochranné známky za neplatnou pro nedostatek dobré víry. K tomu NSS poukázal na znění § 7 odst. 1 písm. k) citovaného zákona s tím, že ochrannou známku může z důvodu nedostatku dobré víry přihlašovatele napadnout pouze ten, kdo by takovou přihláškou byl dotčen na svých právech. Musí zde tedy existovat určitá újma na straně namítatele a obráceně určitá nespravedlivá výhoda na straně přihlašovatele, způsobená právě přihlášením příslušné známky. Typicky se bude jednat o zamezení namítateli ve vstupu na trh určité země, těžení z (parazitování na) pověsti namítatele, apod. Ačkoliv vědomost o existenci ochranné známky namítatele a existence újmy na straně namítatele jsou rozhodujícími kritérii pro posouzení dobré víry přihlašovatele, nelze je považovat za kritéria jediná. Žalovaný tak musí při posuzování dobré víry přihlašovatele vážit veškeré relevantní okolnosti případu, zejména posoudit veškeré dokumenty, které jsou mu k posouzení dobré víry předloženy, neboť je nepochybně právem přihlašovatele doložit, že přihlášku podal v dobré víře a vyvrátit tak důkazy namítatele o přihlášce ochranné známky ve zlé víře. Jiný závěr by byl v rozporu s principem rovnosti účastníků řízení. Po zápisu ochranné známky je nutno vycházet z presumpce dobré víry na straně přihlašovatele, neboť opačný přístup by byl v rozpor s principem právní jistoty. Pokud tedy jiná osoba (namítatel) vyvolá řízení o neplatnosti ochranné známky podle § 32 zákona o ochranných známkách pro nedostatek dobré víry přihlašovatele ve smyslu § 7 odst. 1 písm. k) téhož zákona, musí, chce-li být úspěšná, nedostatek dobré víry přihlašovatele prokázat, čemuž svědčí i znění ust. § 34 odst. 1 citovaného zákona. Při zjišťování, zda byla naplněna hypotéza § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách, a zda je tedy dán důvod pro prohlášení příslušné ochranné známky za neplatnou, je tedy nutné obecně posoudit několik podmínek: 1) zda přihlašovatel věděl nebo vzhledem k okolnostem měl vědět o existenci ochranné známky (práva k označení) namítatele, dále 2) zda přihlášením ochranné známky přihlašovatele došlo k poškození namítatele a konečně 3) zda neexistuje důvod, který by jednání přihlašovatele ospravedlnil. V souladu s presumpcí dobré víry na straně přihlašovatele a podle § 34 odst. 1 citovaného zákona leží důkazní břemeno ohledně prvních dvou skutečností na namítateli; jsou-li však skutečnosti, prokazující zlou víru přihlašovatele, namítatelem doloženy, musí případné důkazy, prokazující naopak dobrou víru přihlašovatele, předložit právě přihlašovatel. V neposlední řadě platí, že správní orgán musí vždy přihlédnout i ke všem ostatním relevantním okolnostem případu, které by mohly zlou víru vyvrátit nebo naopak potvrdit. Konečně, jak vyplývá z dikce § 7 odst. 1 písm. k) citovaného zákona, případnou zlou víru

přihlašovatele je třeba posuzovat vždy k okamžiku podání přihlášky ochranné známky, případné další okolnosti, které se staly po podání této přihlášky, nemohou mít na závěr o dobré či zlé víře přihlašovatele vliv.

Jak vyplynulo z obsahu spisového materiálu, rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, jakož i písemného vyjádření žalovaného k podané žalobě byla předmětná OZ č. 230282, s právem přednosti ode dne 3.11.1999, zapsána do rejstříku ochranných známek (dále též rejstřík) dne 22.1.2001 pro výrobky a služby zde uvedených tříd mezinárodního třídění. Podle rejstříku je jejím původním přihlašovatelem a prvním vlastníkem shora zmíněná společnost Strategie, dále ode dne 19.12.2001 společnost MONA spol. s r.o. IČ: 452787776 (později obchodní firma Sanoma Magazines Praha s.r.o.), dále s účinností od 14.12.2004 společnost ONE media s.r.o. IČ: 27176355 (později obchodní firma Onetrade s.r.o.) a konečně ke dni rozhodování správních orgánů obou stupňů byla jako vlastník vedena Mladá Fronta a.s. s účinností ode dne 1.11.2006. K návrhu na prohlášení předmětné OZ za neplatnou žalobce předložil listinné důkazy (návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou ze dne 23.11.2006) tak, jak jsou označeny pod body 1.-12. na čl. 11 a 12 žalobou napadeného rozhodnutí, mezi nimiž je na prvním místě pod bodem 1. uvedena shora zmíněná smlouva. Žalovaný v souladu s citovanou judikaturou NSS a dle ust. § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách posuzoval nedobrou víru přihlašovatele k okamžiku podání přihlášky ochranné známky (právo přednosti ode dne 3.11.1999) s přihlédnutím ke stanovisku NSS, že případné další okolnosti, které se staly po podání přihlášky napadené ochranné známky, nemohou mít na závěr o dobré či zlé víře přihlašovatele vliv. Žalovaný tedy právem přistoupil k posouzení absence dobré či zlé víry přihlašovatele v projednávané věci tak, že vzal v úvahu, zda přihlašovatel věděl o právu jiné osoby na stejné nebo podobné označení nebo nemohl být logicky neznalým takového práva v době přihlášky, zda by použití takového označení bylo v rozporu s dobrými mravy nebo by neoprávněně poškodilo zvláštní charakter nebo pověst označení, které je předmětem jiného práva, a dále zda existuje úmysl přihlašovatele zabránit této třetí osobě v dalším užívání takového označení. K tomu žalovaný poukázal na rozhodnutí ESD o předběžné otázce ve věci C-529/07 ze dne 11.6.2009. Soud má ve shodě se žalovaným za to, že po posouzení žalobcem předložených důkazů tvrzené neplatnosti předmětné ochranné známky těmito listinami nebyl prokázán nedostatek dobré víry na straně přihlašovatele tak, že by se přihlášení napadené ochranné známky dělo za účelem získání nějaké výhody na úkor žalobce. O tom žalobce důkaz Úřadu ani nenavrl. V podání, kterým se domáhá prohlášení předmětné ochranné známky za neplatnou, žalobce tvrdil, že namítaná ochranná známka nemá rozlišovací způsobilost a tedy její přihláška nebyla podána v dobré víře a dále, že přihlašovatel podal přihlášku z ryze spekulativních a blokádních důvodů s poukazem na pozdější možný profit z převodu takto zapsané ochranné známky na žalobce, případně jiný subjekt. Tato svá tvrzení však žalobce v projednávané věci předloženými důkazy neprokázal. Nebyla tak splněna podmínka, kterou zákon pro prohlášení neplatnosti ve smyslu ust. § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách požaduje. Průkazem tvrzené neplatnosti nemůže být ani shora citovaná smlouva, na kterou žalobce zejména poukazuje. Je tomu tak proto, že z žádného ustanovení smlouvy nevyplývá, že by se zákaz užívání označení „Zdravotnické noviny“ měl vztahovat i na jiná označení: Smlouva nezapovídá vydávat jiný časopis se zdravotnickou problematikou a přihlásit jiné obdobné znění jako ochrannou známku. Stejně tak není ve smlouvě specifikována grafická úprava tohoto titulu a grafická úprava tohoto periodika. Nevyplývá z ní ani, že by periodikum mělo pravidelné či občasné přílohy. Naopak, jejím předmětem je výlučně označení „Zdravotnické noviny“ a o přílohách se nezmiňuje. Důkazy listinami, které v tomto směru žalobce vznesl, jsou proto irelevantní k prokázání neplatnosti předmětné ochranné známky. Žalovaný k tomu dále poukázal na zjištění z úřední činnosti (řízení ve věci sp. zn. O-119255), podle kterého v době uzavření smlouvy nemělo periodikum „Zdravotnické noviny“ žádné

přílohy, ty začala v průběhu času k periodiku přidávat až Mladá fronta a.s. , vlastní předmětné OZ, byť se souhlasem žalobce. Tomu nasvědčují i důkazy předložené žalobcem (č. 6 a č. 9), které obsahují přílohy z r. 1998 a 1999, tedy několik let po uzavření smlouvy. K tomu soud připomíná, že případné další okolnosti, které se staly po podání přihlášky napadené ochranné známky, nemohou mít na závěr o dobré či zlé víře přihlašovatele vliv. Soud má tak ve shodě se žalovaným za to, že ze smlouvy nelze dovozovat větší záповědní právo k přihlášení označení než smlouva obsahuje a nelze vykládat smlouvu tak široce, že by si přihlašovatel nemohl přihlásit jakékoliv jiné označení pro časopis se zdravotnickou tematikou. Podle stanoviska soudu přihlašovatel nepostupoval při podání přihlášky namítané ochranné známky v rozporu se smlouvou a v jeho počínání tak nelze spatřovat zlou víru. Smlouva zakotvuje ochranu pro obecné a popisné označení s názvem „Zdravotnické noviny“, naproti tomu přihlašovatel přihlásil slovní ochranou známku ve znění „Lékařské noviny“, která je podle stanoviska soudu dostatečně distinktivní. Soud přisvědčil i závěru žalovaného, že se jedná o odborně zaměřené periodikum a že se tak příliš naprosto odlišných možností při volbě názvu periodika nenabízí, jakož i že lze předpokládat, že relevantní spotřebitel, tj. pracovník ve zdravotnictví či čtenář se zájmem o tuto problematiku, se v nabídce odborných periodik dostatečně orientuje a oba názvy od sebe odliší. Nutno je také přihlédnout ke skutečnosti, že označení „Lékařské noviny “ nebylo jako ochranná známka chráněno. Důvod neplatnosti ve smyslu § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách, tj. zlou víru ze strany přihlašovatele, tak žalobce neprokázal a soud tuto jeho námitku odmítl. Pro úplnost soud uvádí, že k obdobným závěrům dospěl ve věci sp.zn. 9Ca 156/2009.

Soud nemohl vejít ani na námitku porušení ust. § 45 odst. 1 zákona o ochranných známkách ve spojení s § 2 odst. 4 správního řádu, tedy zásady předvídatelnosti rozhodování správního orgánu, kdy žalobce poukazoval na další přihlašovatelem podané přihlášky ochranných známek a rozhodnutí žalovaného ze dne 15.2.2007 ve věci zn. sp. O-119256, které soud k návrhu žalobce provedl jako důkaz při ústním jednání. Žalovaný dostal povinnosti správního orgánu při posouzení nahlížet na věc individuálně, s ohledem na konkrétní relevantní okolnosti případu a vážit veškeré dokumenty, které jsou mu k posouzení dobré víry předloženy (rozsudek NSS ve věci sp.zn. 1As 3/2008). Pokud se závěr žalovaného v posouzení smlouvy v rozhodnutí ze dne 15.2.2007 zn. sp. O-119256 (důkaz u ú.j.) liší, nemůže být tato skutečnost důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, neboť předchozí nezákonná praxe správního orgánu nemůže být předvídatelnou praxí správního orgánu, jak ji má na mysli ust. § 2 odst. 4 správního řádu, a nemůže být důvodem ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, které soud řádně přezkoumal a důvody jeho nezákonnosti neshledal. Žalovaný hodnotil důkaz smlouvou, jakož i další důkazy, které žalobce k návrhu na prohlášení neplatnosti přihlašovaného označení označil, každý jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti, závěry, které z jejich hodnocení učinil, jsou logické a založené na podkladech správního řízení. Soud proto ani tuto námitku nepovažuje za důvodnou.

Žalobce konečně namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a tvrdil, že se žalovaný nevypořádal s jeho poukazem v návrhu na prohlášení ochranné známky za neplatnou na zápisnou nezpůsobilost přihlašovaného označení z důvodu nedostatku rozlišovací způsobilosti přihlašované ochranné známky podle ust. § 32 odst. 1 ve spojení s § 4 písm. b) zákona o ochranných známkách. Ani tato námitka není opodstatněná. Jak vyplývá z obsahu návrhu žalobce nedostatek rozlišovací způsobilosti ochranné známky v návrhu pouze zmínil, konkrétně a věcně však argumentoval pouze z hlediska ust. § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách a v tomto smyslu se dovolával zlé víry přihlašovatele. Také v konečném návrhu (petitu) žádal prohlášení předmětné

ochranné známky za neplatnou s účinky ex tunc z důvodů daných ust. § 32 odst. 3 ve spojení s ust. § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách. Rozklad v tomto smyslu proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí nepodal. Žalovaný proto v souladu s ust. § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal správní rozhodnutí orgánu I. stupně podle námitek, které uplatnila v rozkladu společnost Mladá Fronta a.s., na neuplatněnou námitku žalobou napadeným rozhodnutím nemohl reagovat.

Na základě všech shora uvedených důvodů soud žalobu postupem podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl ve věci úspěch však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. října 2013

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.